

Ardealul Juridic

**Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată**

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu 30 Lei
Un număr dublu 55 Lei
Un număr vechiu 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 55
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu
Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice
cereri de adpțe. Telefon 630

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Pro Decanul Baroului avocaților
din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popov Ad. Gr.
Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Docan P. George
Președinte Tribunalul Buzeu

Dolj I. Ionescu
Președinte la Consiliul legislativ

Filipescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filipescu Ricard
Judecător tribunalul Cluj

Hațieganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Mauriștu
Profesor universitar pensionar

Lazar Aurel
Fost ministru. Avocat Oradea-Mare

Leon N. Gheorghe Dr.
Profesor la Universitatea din Cluj

Maria Alexandru
Prim președinte Curții de Apel
Timișoara

Mănescu Ion
Președinte la Curtea de Apel Cluj

Micșa Pompel
Prim președinte Curții de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Primprocuror la Tribunalul Brăila

Petrescu F. Vasile
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

Popp Romulus
Prim președinte Curții de Apel
Brașov

Poruțiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

Ștețcu Emilian
Judecător șef la ocolul Mercurea-
Sibiului

Dem. Tigolanu
Magistrat

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Ulvineanu Alexandru
Consilier la Curtea de Apel Cluj

Vioreanu P. Ioan
Judecător tribunalul Cluj

Xantopol Constantin
Fost magistrat. Avocat din Cluj

C O N T I N U T U L

1. Ion N. Stambulescu
de Ardealul Juridic
2. Atăcarea deciziunilor luate în adunarea generală
a societății anonime, în codul de comerț ardelean
de Dr. Aurel Iancu
magistrat la trib. Lugoj.
3. Rezumat de jurisprudențe
4. Informațiuni

Banca Ardeleană și Cassa de Economii S. A. R.

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chrissoveloni, București și Banca Comercială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei

77,000,000

7

SUCURSALE:
IN DEJ, DICIOȘAN-

Efectuază
avantajos
orice ala-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

Banca Generală a Țării Românești București,

Brăila,
Brașov, Cluj,
Constanța, Craiova,
Galați, Giurgiu, Oradea
Mare, Ploești, Sfântul
Gheorghe, Târgul
Măgurele

Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000,000 // Rezerve Lei 50,000,000
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA”

„HARWOOD”

este ceasul care revoluționează lumea, care merge neîntrerupt și nu trebuie întors niciodată. Cel mai mic gest, cea mai imperceptibilă mișcare a mâinii, îl pune în funcțiune.

Nu stați în calea progresului și cereți marca:

„HARWOOD”

A SE ADRESA CĂSUȚA POȘTALĂ 1.7 CLUJ

BANCA CENTRALĂ

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru ciment • Secția de
Bancă și devize • Execută tot
felul de tranzacțiuni bancare,
plăți pe toate plejele interne
și streine • Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000,000
Fonduri: Lei 20,000,000

Legături directe cu America!

Banca Chrissoveloni

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital și rezerve:
LEI 350,000,000

SUCURSALA CLUJ
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,
Crăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci
afiliate: Banca de Devize și Lombard,
București, Banca Ardeleană Casa de Eco-
nomie Cluj, Chrissoveloni & Co. Paris,
Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON:
379, 62, 427, 980

Industria Sarmei S. A. Cluj

Fabrica:
Câmpia-Turdei

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpată, zincată, Agrafe.

Telefon: 4-40, 3-47 -- Adresa telegrafică: „Ferrum” Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună, conținând însă un număr dublu de pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Institutii și Asociații 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu 30 Lei
Un număr dublu 35 Lei
Un număr vechi 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 55
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu
Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice
cereri de adle. Telefon 630

Ion N. Stambulescu

Miercuri 12 Noembrie a. c., a avut loc la Curtea de Casație din București ședința solemnă a Secțiunilor-Unite ale înaltei instanțe, pentru depunerea jurământului și instalarea d-lui Ion N. Stambulescu, noul Prim Președinte al Inaltei Curți.

Nu putem evidenția mai bine importanța acestui mare eveniment pentru magistratura țării, decât publicând în extenso, discursurile ținute cu această solemnă ocaziune de către d-nii: Emil Miculescu, președintele secției I-a a Inaltei Curți, Luciliu Ștefănescu procuror la Casație, Omagiile baroului de Ilfov prin dl. avocat Jean Th. Florescu și mai ales răspunsul celui mai înalt magistrat al țării:

Discursul D-lui Președinte Emil Miculescu

Luând cel dintâiu cuvântul dl. Președinte Miculescu a rostit următoarele:

Domnule Prim-Președinte,

Ați părăsit scaunul de Procuror General al acestei Inalte Curți pe care l-ați ocupat timp de 7 ani cu atâta demnitate și cu o desăvârșită autoritate, pentru ca încheiând o activitate rodnică de 42 ani, să urcați și ultima treaptă a magistraturii.

Imprejurarea că sunt cel mai vechi în grad mi-a dat privilegiul de a prezida această solemnitate a prestării jurământului d-voastră și îmi oferă mulțumirea de a vă exprima în numele Curții felicitările ei cum și satisfacția de a vă vedea în locul de frunte și de onoare.

Acest loc vi se cuvenea de drept ca o încoronare a unei vieți întregi de muncă. Toți cei cari vă cunosc, și-au putut da seama nu numai de întinsele d-voastră cunoștințe juridice, dar încă și de concepțiunea ce aveți în modul de a exercita misiunea delicată de judecător.

Totdeauna obiectiv, neinfluențat de nimeni și neinfluențabil de nici un fel de înrăurire sau intervențiune, ați pășit fără șovăire, și neclintit pe

calea onoarei în distribuirea justiției, însuflețit numai de dorința ca în cadrul aplicațiunii legilor să aduceți cât mai multă dreptate.

Am impresiunea că modestia d-vs. suferă în acest moment de cuvintele ce vi le adresez, fiindcă la fel cu toți acei ce reprezintă o adevărată valoare, ați fugit totdeauna de orice formă de publicitate pentru afirmarea meritelor d-voastră.

Vă rog să nu luați cuvintele mele un elogiu, de care desigur nu aveți nevoie, mai ales în cercul în care se desfășoară această solemnitate, unde atât noi colegii d-vs. cât și numeroșii membri ai baroului aci prezenți, vă cunoaștem și simțim în conștiința noastră mai mult decât o putem spune, cât prețuește pentru justiție persoana aceluia pe care guvernul l-a recomandat M. S. Regelui, spre a fi confirmat ca cel mai înalt magistrat.

Vorbesc însă ca să fiu auzit de armata numeroasă a tinerilor magistrați, cari au ochii ațintiți spre noi și cari trebuie să cunoască că alegerea făcută în persoana d-vs. nu este datorită nici favoarei, nici abdicărilor de conștiință, ci este recompensa firească a unei activități închinată grelei misiuni de judecător, — a înțelepciunii, a măsurii și a tactului cu care ca procuror general v-ați exprimat părerea în chestiunile delicate, indicând soluțiunile ce credeți că se impun pentru o justă aplicare a legilor, și pe care în cele mai multe cazuri Curtea noastră le-a adoptat.

Răvna și conștiința ce ați depus în împlinirea datoriei trebuie să servească drept pildă acestui tineret, care dacă va urma exemplul d-vs. va rămâne încredințat că prin muncă, demnitate și onoare, cum și cu puțină răbdare, se poate aspira la gradele cele mai înalte ale erarhiei noastre judecătorești.

Mi'aduc aminte de o recomandăție pe care M. S. Regele într'o recentă cuvântare o făcea celor în drept, ca prin activitatea lor să ridice cât mai mult caracterele.

Ei bine, dv. ați întrupat și această virtute: caracterul, pe lângă toate celelalte însușiri, — și pentru mine aceasta constituie calitatea de primul ordin ce se cere unui magistrat, fără de care ori cât de savant ar fi, nu va putea dobândi prestigiul deplin, pe care trebuie să-l aibă acei ce și-au ales această frumoasă dar grea și delicată profesiune.

Marea autoritate morală de care vă bucurați este datorită în bună parte și acestei independențe de care ați dat nenumărate dovezi, autoritate care se resfrânge asupra întregului nostru corp și face mândria noastră de a vă avea conducător.

Discursul D-lui procuror Luciliu Ștefănescu

Domnule Prim-Președinte, Inaltă Curte, Vă rog să mă iertați dacă, sub impresiunea emoțiunii de care mă resimt, luînd cuvîntul în fața acestei strălucite adunări de magistrați, nu voi putea desigur să redau tot gândul meu, toată simțirea mea, toată admirația mea pentru dv. d-le prim-președinte, al cărui elogiu, sunt și fericit și onorat că-l pot face astăzi în fața acestei Inalte Curți.

Ce carieră frumoasă și cu drept cuvînt de invidiat, a-ți avut d-le Prim-Președinte în viața d-tră de magistrat.

V'ați făcut studiile juridice la facultate de drept dela Universitatea din Paris, de unde vă întoarceți cu titlul de doctor, obținînd în acelaș timp și diploma școlii de Inalte științe politice din acelaș oraș.

Vă faceți debutul în magistratură, fiind numit la 19 Septembrie 1888 judecător supleant la Tribunalul de Prahova. Dela această dată, de când ați îmbrăcat pentru prima oară în viață roba de judecător, sunt deci de atunci mai bine de 42 de ani, și până astăzi d-tră n'ați părăsit o clipă nobila carieră de magistrat. Dela început v'a fost dragă și v'ați devotat magistraturei, dezinteresant, din toată inima, cu tot sufletul, cu toată conștiința d-tră, din toată puterea ființei d-voastră. La 3 luni după intrarea d-voastră în magistratură, sunteți avansat judecător de instrucție la Tribunalul de Prahova, apoi treceți la Trib. de Ilfov și de atunci n'ați mai părăsit instanțele judecătorești din Capitală. În 1895, fără a mai trece prin gradul de prezident de tribunal, ați fost înaintat direct procuror la Curtea de Apel din București. Sunteți tânăr la acea epocă, sunteți abia de 34 de ani, și făcuseră-ți dovada eminentelor d-voastră calități de magistrat, căci în restimp de mai puțin de 7

ani, pătrundea-ți stimat de toți, în Curtea de Apel deoarece: „la valeur n'attend pas le nombre des années“. La 1902, treceți la ședință ca Consilier al Curții de Apel, în acest grad funcționați neîntreput până la 1 Aprilie 1910. La 1910, intrați în această Inaltă Curte ca consilier. La 1923 sunteți avansat Procuror General al acestei Inalte Curți, iar astăzi suind ultima treaptă a magistraturei ați devenit Primul-Președinte al acestei înalte Curți și cel mai înalt magistrat al țării noastre.

Astfel ați obținut d-voastră gradele de magistrat printr'o muncă neclintită zi de zi, an de an, timp de 42 de ani, fiind crescut la școala muncii și în principiul că munca inobilează pe om.

Ați fost un exemplu impresionant de imparțialitate, de sacrificiu, de mândrie, de integritate. Nici o abatere dela îndatoririle de magistrat, nici o renunțare, nici o mlădiere, nici o șovăire, nici o tranzacție în lunga d-voastră carieră, nimic, absolut nimic nu se poate găsi în curata și demna dv. viață de judecător, ea e limpede și clară ca un izvor de apă cristalină.

Ca procuror General al acestei Inalte Curți, ce calități admirabile ați dezvoltat!

Jurisconsult eminent sub o înfățișare modestă, ați făcut totdeauna dovada unui spirit clar văzător și pătrunzător al tuturor problemelor de drept. Dar calitatea ce mai ales, am admirat la d-voastră de când am avut onoare să lucrez în Parchetul acestei Inalte Curți a fost spiritul d-voastră analitic, sintetic, forța d-voastră de sintetizare în chestiunile de drept.

Posedând prefect știința dreptului, prin concisele și juridicile d-voastră concluziuni, care n'au lipsit nici unul din procesele importante ce s'au judecat de această Inaltă Curte dela 1923 până astăzi, ați făcut mai totdeauna să triumfe teza de drept ce susțineți, ea fiind confirmată și adoptată în deciziunile acestei Inalte Curți, contribuind astfel la promovarea, formarea și fixarea definitivă a jurisprudenței noastre.

Dar nu v'ați mulțumit numai cu împlinirea înaltei și grelei d-voastre misiuni de cel mai înalt reprezentant al parchetului general de pe lângă această Inaltă Curte, nu. Muncitor și cercetător scrupulos al științei dreptului, d-voastră d-le Prim-Președinte, v'ați afirmat și ca un doctrinar desăvârșit, mai ales în domeniul dreptului public și constituțional. Toți oamenii de drept cunosc judicioasele d-voastră articole și adnotațiuni publicate în revistele noastre de drept; precum și lucrările d-voastră de drept constituțional, scrise într'un

stil atât de precis și de-o așa de perfectă claritate.

Dar, d-le Prim-Președinte, astăzi n'am să vă crut, deși sunt convins că sufletul d-voastră delicat, se va resimți în modestia sa. Voi merge mai departe, cu riscul de a vă chinui încă câteva clipe și voi spune că d-voastră n'ați fost, nu sunteți numai un magistrat de rasă, în înțelesul integral al cuvântului, d-voastră printr'o inspirație divină, ași putea să zic ați fost înzestrat de Dumnezeu cu calități de eminent om de societate. Caracterul d-voastră blajin, blândetea firei d-voastră, toleranța d-voastră, — căci toleranța astfel cum o înfățișați d-voastră e o virtute, iar nu o slăbiciune — delicatețea ce-ați pus în raporturile d-voastră sociale sau de serviciu cu cei în subordine, distincțiunea și finețea sufletului d-voastră, au făcut să fiți nu numai un șef stimat dar și iubit de cei ce v'au apropiat.

Fiți dar bine venit în fruntea acestei supreme Curți, căci ați bine-meritat, prin trecutul d-voastră înalta distincțiune ce vi s'a acordat. Ați fost un virtuos și ați avut curajul profesional. Sunteți dar indicat d-le Prim-Președinte, să continuați opera iluștrilor d-voastră predecesori, persistând în ideea de a imprima, de a insufla, de a inspira cât mai adânc în sufletele neliniștite și uncori atât de bănuitoare ale justiabililor, încrederea în noi toți, încrederea deplină în magistratură. „La Justice“, spune Mirabeau în „Discours sur l'organisation judiciaire, est un besoin de tous et de chaque instant, comme elle doit commander le respect, elle doit inspirer la confiance“.

Vă mărturisesc însă că nu pot termina aceste cuvinte, — și sunt convins că sunt în asentimentul d-voastră al tuturor înalți magistrați, — fără să nu vă reamintesc în acest moment, figura senină și luminoasă a fostului nostru Prim-Președinte, Oscar Niculescu, al cărui scaun îl ocupați astăzi dv. d-le Prim-Președinte. S'a spus cândva că: *partir c'est mourir un peu*, câtă inexactitate și câtă nedreptate, este în acest dicton. Nu, d-lor, plecarea nu poate să fie uitare pentru Oscar Niculescu, căci amintirea săpată în inimile noastre de cel ce a plecat dintre noi este prea profundă, prea frumoasă. Oscar Niculescu personificase într'adevăr în gradul cel mai înalt perfecțiunea tipului de magistrat, și de aceea vă asigur, nu va fi uitat.

Și acum, d-le Prim-Președinte, pentru a termina vă aduc mișcat și respectuos salutul meu, profundul meu salut și al colegilor mei din parchetul general al acestei Curți, al căror șef ne-ați fost până în această clipă, și vă urez izbândă de-

plină în strălucita și înalta dar covârșitor de greua funcțiune, ce urmează să îndepliniți de azi înainte, în fruntea acestei Inalte Curți.

Omagiile Baroului

În numele corpului avocaților județului Ilfov și Capitalei, vorbește dl. Jean Th. Florescu, decanul baroului local.

D-sa cere îngăduința ca și primul barou al țării, să-și împlinească simțământul de admirație, cu cei de adâncă satisfacție exprimat de antevorbitori în numele Inaltei Curți, pentru înălțarea d-lui Ioan Stambulescu în treapta supremă a magistraturei.

Mărturisește părerea de rău a corpului avocaților pentru plecarea din magistratură a dlui Oscar Niculescu, mângâierea noastră este deplină însă, fiindcă îi urmați d-voastră, cu strălucita d-voastră personalitate și apreciați d-voastră autoritate“.

După ce face apoi elogiul calităților noului Prim-Președinte și după ce adresează urarea tradițională — să trăiți — sfârșește prin a observa că... dacă anii nu-și pot opri cursul, să nădăjduim cei puțin că nu va întârzia prea mult legea de sporirea limitei de vârstă, spre a se curma odată această implacabilă soartă ce apasă justiția și îi răpește frunțașii în plină putere și capacitate a vârstei, experienței și științei lor.

Discursul Domnului prim Președinte Icn. N. Stambulescu

Iubiți colegi, d-le Procuror General, d-le Decan,

În clipa când mă așez pe acest fotoliu, mă grăbesc a-mi îndeplini o primă datorie, aceia de a exprima Majestății Sale Regelui, cel mai respectuos omagiu de recunoștință pentru deosebita cinste ce mi-a făcut acceptând propunerea făcută de guvern, de a-mi încredința conducerea lucrărilor acestei Inalte Curți.

Aduc mulțumirile mele și guvernului, care a binevoit a mă propune, pentru a fi înaintat la această funcțiune, ridicându-mă la cea mai înaltă treaptă a magistraturei.

De asemenea și cu cea mai mare dragoste, vă mulțumesc, iubiți colegi, căci îmi dau seama, că grație binevoitoarei domniilor-voastre aprecieri și recomandări, pentru munca depusă timp de 42 de ani în magistratură, am obținut și această ultimă înaintare. Aduc sentimentele mele de grațitudine Domnului Președinte Miculescu și Domnului Procuror General, care au binevoit a mă primi cu cuvinte măgulitoare, ce desigur depășesc slabele

mele merite, dar sunt ecoul îndelungatei noastre colaborări de ani de zile, de când muncim alături.

Trebue să mulțumesc îndeosebi Președinților acestei Inalte Curți, care m'au asigurat, că am asentimentul lor, la această înaintare, ca unul ce eram cel mai vechi în grad, dintre ei; ceea ce are marele avantaj, d'a împiedica să se producă jieniri între cei chemați a conduce lucrările, așa de delicate, ale Inaltei Curți, și în modul acesta a înlesni soluțiunea afacerilor pëndinte.

Vă sunt recunoscător Domnule Decan, pentru atențiunea delicată de-a participa la această solemnitate, care prin prezența Domniei-Voastre, devine astfel și mai impozantă.

Această participare a baroului, dovedește odată mai mult, că relațiunile de încredere și stimă, ce ne leagă pe noi magistrații de barou, sunt permanente și stabilite pe baze solide.

Asemenea relațiuni sunt indispensabile, pentru a desăvârși, aci, în casa noastră comună, care este Palatul Justiției, o cât mai strânsă și bună înțelegere, în rezolvarea problemelor ce se ridică în fiecare proces spre cea mai desăvârșită încredere a justițiabililor, în lucrarea noastră zilnică.

Ocupând acest fotoliu, nu mă pot opri de a'mi reaminti că succed direct și imediat, iubitelui meu prieten, Oscar Niculescu, pe care l'am sărbătorit zilele acestea, cu ocazia retragerii sale din magistratură, retragere, determinată de cerințele unei legi necruțătoare, la un moment când putea să aducă încă multe și neprețuite servicii Justiției țării sale.

Succed de asemenea vechiului prieten, Victor Râmniceanu, încă unul din foștii Prim-Președinți, care în strălucita sa carieră, a adus justiției și magistraturei, cu marea sa autoritate, neuitate servicii, prin însușirile sale de jurist de mare valoare pe lângă vasta sa cultură și experiență, precum și o integritate profesională și nu adevărat cult pentru cariera de magistrat.

În aceste momente gândul meu nu se poate opri aci, nu pot limita privirea mea, numai la acești doi predecesori ai mei, pe care avem plăcerea ai număra printre membrii onorifici ai Inaltei Curți.

Gândul meu se duce, în timp, cu mult îndărăt și mă îndeamnă a aduce prinosul unei pioase amintiri, eminentilor noștri predecesori, care au ilustrat această instituție, începând cu Gheorghe Buzdugan, Corneliu Manolescu-Râmniceanu, Gh. Bagdad, trecând apoi la Constantin Schina, Scarlat Pherekyde, Scarlat Fălcoianu, Alexandru Cre-

tescu și ajungând la cel dintâi prim-președinte Vasile Sturza, despre care am avut ocazia a vă întreține la începutul acestui an judecătoresc.

Toți acești înaintași ai noștri prin temeinicile lor cunoștințe juridice, prin imparțialitatea și fermitatea caracterelor lor, au întemeiat, au pus bazele marei considerațiuni de care s'a bucurat totdeauna deciziile acestei Inalte Curți.

Față de asemenea impunătoare figuri, aș fi avut o mare temere, aceia d'a nu putea corespunde îndatoririlor ce-mi incumbă, dacă nu aș avea deplina credință, că voi avea tot concursul domniilor-voastre, distinși colegi, concurs care-mi va ușura mult sarcina mea.

S'a zis, de mult, că cea mai mare cinste ce se poate face dispăruților noștri înaintași, este aceia de a ne comporta în toate acțiunile noastre, așa cum ei ar dori să ne vază la lucru.

Făcându-le această cinste, este evident că ne vom cinsti și pe noi înșine.

Să nu uităm însă, că omagiul adus celor dispăruți nu trebuie să rămâie fără efect.

De aceia cred că ne putem încumeta, a lua solemn angajamentul că, cu sprijinul colegilor, să ne străduim a ne face demni de acești distinși înaintași.

Să ne continuăm deci munca, fără preget, cu independența inerentă magistratului de caracter, și fără parțialitate, convinși fiind că judecata dreaptă, adică cea întemeiată pe principiile de drept, este cea mai sfântă datorie, către noi, către societate, ca și față de cel mai umil din membrii ce o compun.

Și acum, cucernice Părinte, fiindcă am ascultat cu evlavie frumoasa rugăciune ce ați oficiat, invocând binecuvântarea cerească, asupra lucrărilor noastre, ca un creștin profund credincios, închin fruntea mea față de divinitate, al cărei demn slujitor sunteți și vă mulțumesc din adâncul sufletului, pentru curata emoțiune ce mi-ați ocazionat.

Atăcarea deciziunilor luate în adunarea generală a societății anonime, în codul de comerț ardelean

Toate actele esențiale de autoguvernare ale societății anonime se manifestă în hotărârile luate de adunarea generală. Libertatea hotărârilor, numite deciziuni, e mărginită numai de lege și statute. Numai acele deciziuni sunt nule, cari violează legea sau statutele. Ca deciziunile să rămâie între marginile legii și statutelor, există două garanții legale: una e supravegherea oficială, exer-

citată de Tribunalul competent în prima instanță și cealaltă e dreptul de control atribuit acționarilor individuali, având ei facultatea de a ataca deciziunile prin acționare în judecată.

Este a se distinge acest control al deciziunilor, de controlul exercitat de acționari și de cel exercitat de comitetul de supraveghere, asupra oricărui act de gestiune a societăților în baza art. 175 și 196 legea comercială. Aceste din urmă nu intră în cadrul cercetărilor prezente.

1. Principiul Oficialității

Tribunalul este autorizat prin legea comercială să supravegheze și să controleze actele de funcționare a societăților anonime. Deci societățile anonime între altele sunt obligate a înainta cu precădere Tribunalului, la care firma societății e înregistrată, procesul verbal redactat în adunarea generală, împreună cu publicațiunea, conținând convocarea adunării generale. (Art. 180 cit. lege).

Tribunalul, când examinează procesul verbal, cercetează numai cerințele de formă, în cece privește convocarea adunării generale (art. 177 cit. lege), apoi dacă din conținutul procesului verbal reiese numele acționarilor prezenți în adunarea generală și câte acțiuni reprezintă ei (art. 180 idem), precum și dacă din procesul verbal nu se constată un fapt pedepsit de legea comercială (art. 218 idem).

Acest drept de control și supraveghere exercitat din oficiu e de interes public și e motivat prin necesitatea apărării intereselor terțelor persoane, car ca neacționari nu au posibilitatea de a cunoaște viața internă a societății, cu care stau în legături comerciale și nu au posibilitatea de a combate acele hotărâri, cari ar putea periclita interesele lor juste.

Din acestea urmează, că deciziunile adunării generale, cari depășesc sfera autonomiei societății, adică cari s'au votat cu abandonarea formelor legale sau statutele, sau cari vatămă interesele juste ale terțelor persoane, sunt nevalide și Tribunalul este chemat a le anula din oficiu.

2. Atăcarea deciziunilor

Supravegherea exercitată din oficiu în baza art. 180 din legea comercială, nu poate fi destul de eficace, deoarece ea nu se bazează pe o procedură efectuată în contradictoriu; ea se mărginește în majoritatea cazurilor la luarea la cunoștință a procesului verbal, deci Tribunalul nu este, decât un for de înregistrare.

Art. 174 din legea comercială prevede atribuțiuni de control și acționarilor, consistând în dreptul de a ataca prin acțiune deciziunile luate în adunarea generală, dacă ele violează legea sau statutele. Acest proces introdus pentru atăcarea deciziunilor și care tinde la anularea deciziunilor, se judecă în contradictoriu, ca orice proces.

Textul art. 174, care prevede dreptul acționarilor de a ataca deciziunile prin acționare în judecată, în traducere e următor:

„Fiecare acționar are dreptul de a acționa în judecată deciziunile adunării generale, dacă ele se împotrivesc legii sau statutele”.

„Dacă deciziunea se atacă din cauza omisiunii formalităților prescrise de lege sau statute, dreptul de acțiune se va înainta în termen de 15 zile socotite dela prezentarea procesului verbal cu conținutul deciziunii atacabile, Tribunalul competent; în caz contrar, acela pe această bază încetează”.

În jurul acestui text de lege s'a dezvoltat următoarea jurisprudență cu următoarele enunțări:

Acțiunea de anulare o poate înainta numai acționarul societății anonime. Spre a dovedi această calitate, e necesar să anexeze la petițiune cel puțin o acțiune și după aceea să o consemneze în depozit jud. spre a dovedi calitatea de acționar în tot cursul procesului.

Biletul de depozit, în baza căruia acțiunile oricând se pot ridica dela societatea anonimă, ține locul acțiunii (Curia 1167/891).

Lipsa dovezii despre calitatea de acționar nu se va observa din oficiu în cazul, când ea e recunoscută de partea adversă (Curia 433/900).

La nou înființatele societăți anonime în lipsă de acțiuni se vor atașa titlurile provizorii, sau certificatul despre posedarea titlurilor.

Acțiune în anulare nu poate înainta nici creditorul, nici membrii din consiliul de administrație, dacă nu sunt și acționari.

Consiliul de adm., nefiind persoană morală sau juridică, nu poate figura în această calitate ca recl., însă toți membrii consiliului ca acționari, pot înainta acțiune de anulare.

Este indiferent, dacă acționarul are drept de vot, sau nu, adică dacă acționarul posedă atâtea acțiuni, ca în baza statutele să fie îndreptățit la vot.

Dreptul de a ataca deciziunile prin proces, îl are numai acel acționar, care nu a votat deciziunea atăcată; deci acela, care a votat deciziunea, nu o mai poate ataca.

Acel acționar, care a contribuit la executarea deciziunii (de pildă: a ridicat dividende ilegale), se consideră ca atare, care în mod tacit a renunțat la dreptul său de a ataca deciziunea, deși acționarul nu poate renunța înaintea în mod expres la acest drept al său.

Nu este necesar, ca acționarul să fi luat parte la adunarea generală și nu e nevoie, ca să fi votat expres contra deciziei, sau să fi protestat în contra ei, ci e suficient, dacă s'a reținut dela vot.

Este indiferent, că deciziunea s'a votat unanim, sau cu majoritate de voturi, sau că este ea pentru acționari de folos, sau e adusă în detrimentul lor.

Se poate ataca orice deciziune a adunării generale, așa dar și cea cu privire la alegere.

Acționarul poate cere în acțiunea sa și despăgubiri civile, întrucât a suferit prejudiciu.

Acest drept din urmă îl are și fără a cere anulare deciziei (C. 1564/94).

Ca pârât în proces va figura societatea anonimă, în a cărei nume s'a adus deciziunea atăcată.

Jurisprudența la început era de părerea, că modul de a ataca deciziunile e exclusiv acționarea în judecată (Curia Nr. 1134/94, 1607/94, 1564/95, 767/98); iar mai târziu a admis și atacarea prin excepție sau cerere reconvențională, cu condiția, ca aceste căi de atac să fie validitate în termenul legal (Curia 17/899, 1272/904, 1242/904). Totuși s'a recunoscut, că atacarea prin acțiune are un caracter general, întrucât sentința, care pronunță anularea deciziunii, e valabilă pentru oricine; până când sentința de anulare, care a fost pronunțată în urma excepției sau a cererii reconvenționale a pârâtului, rămâne valabilă și cu efect juridic numai față de pârâtul, care pe calea aceasta a atacat deciziunea; adecă deciziunea e anulată numai față de pârât; cu alte cuvinte sentința de anulare pronunțată în baza unei acționări în judecată, are efect, iar cea pronunțată în urma unei excepții sau cereri reconvenționale, are numai un efect juridic relativ (C. 188/96). Această distincție de însemnătate practică, o face de altfel art. 273 din codul de comerț german.

Dacă deciziunea anulată a fost de așa natură, că ea conform art. 181 Cod. com. a trebuit înscrisă în registrul firmelor și publicată (deciziuni, cari modifică statutele; cari hotărăsc disolvarea societății; cari hotărăsc fuzionarea cu altă societate), atunci se va prezenta instanței firmelor și sentința de anulare, ca înscrierea precedentă să se poată radia; iar dacă acțiunea a fost definitiv respinsă, deciziunea adunării generale rămâne definitiv neatacabilă.

Pentru judecarea acțiunii de anulare e competent acel Tribunal, la care firma societății anon. e înregistrată (art. 8 comb. cu art. 6 p. 5 din proced. com.) și în special acel Tribunal, în a cărui teritor e sediul principal al firmei conf. jurisprudenței.

Obiectul acțiunii de anulare, e anularea deciziunii, prin urmare sentința nu poate reforma deciziunea atăcată și nu poate aduce o decizie conformă cu legea și statutele în locul deciziei anulate. Aceea însă poate ordona în prealabil Tribunalul, ca să suspende executarea deciziei până la terminarea procesului de anulare; se poate suspenda și introducerea în registrul firmelor a deciziunii atăcate, respingând cererea.

Atacarea are loc și în cazul, când vreo propunere a fost omisă, dacă omiterea violează legea sau statutele.

Nu se poate anula în proces, decât partea atăcată a deciziunii și instanțele nu pot din oficiu, să observe alte împrejurări de fapt, decât cele susținute de părți (C. 1361/902).

Pe baza aceea, că o propunere a fost respinsă în adunarea generală, anularea deciziunii poate avea loc, dacă respingerea propunerii violează legea sau statutele (Curia 1172/898).

Acțiunea de anulare poate fi bazată pe omisiune de formalitate și pe violare de lege materială.

A). Atacarea deciziunilor pentru omitere de formalitate.

Când deciziunea adunării generale s'a atăcat pe baza omisiunii de formă a legii comerciale sau a statutelor, acțiunea de anulare se va înainta în termen de 15 zile, socotite dela prezentarea procesului verbal Tribunalului, Secției Firmelor.

Termenul de 15 zile se va observa din oficiu. Omisiunile de formă pot fi felurite, de exemplu: că adunarea generală nu a fost convocată în mod reglementar conform statutelor; că convocarea n'a fost publicată în jurnalul desemnat în statute; că în convocare, nu s'a precizat locul, unde au să fie depuse acțiunile înaintate pe data adunării generale; că în convocare nu s'au precizat chestiunile puse la ordinea de zi, sau că adunarea generală a hotărât asupra unor chestiuni, cari nu erau fixate în convocare (art. 177).

Acțiunea de anulare poate invoca și omisiuni cu privire la recerințele procesului verbal prevăzute de art. 180 din citata lege, și partea adversă nu se poate scuza, că procesul verbal a fost prezentat, Tribunalul, care în mod tacit l-a luat la cunoștință.

B). Atacarea Deciziunilor pentru violare de Lege materială.

Art. 174 din legea comercială nu se ocupă de violarea legii materiale, dar din redactarea acestui text de lege este evident, că acțiunea de anulare poate avea loc și pe baza unei violări de lege materială, subînțelegându-se orice lege sau normă de drept.

Când deciziunea luată în adunarea generală este atăcată pe motivul violării de lege materială, se pune în discuție valabilitatea materială a vreunui act adoptat de deciziunea anulabilă; în consecință motivele de violare de lege materială nu pot fi restrânse la legea comercială. Când însă deciziunea e atăcată pentru o violare de formalitate, se va avea în vedere numai legea comercială și statutele, deoarece o societate anonimă nu se poate înființa și nu poate funcționa, decât în conformitate cu legea comercială și statutele.

Acțiunea bazată pe motiv de lege materială nu este legată de termenul de 15 zile, ea poate fi înaintată înăuntrul termenului general de prescripție de drept comun (Curia 727/903, 728/903); aceasta reiese indirect din textul art. lui 174 în practică însă acțiunea de anulare de regulă invocă deodată omisiunile formalităților împreună cu motivele de violare de lege materială.

În viitorul cod de comerț este preferabil a se prevedea termen scurt și în cecece privește atacabilitatea deciziunilor din motive de violare de lege materială, fiindcă termenele lungi, cari sunt înprorii în dreptul comercial.

Violare de lege materială e de ex. la alcătuirea bilanțului omiterea condițiilor materiale

prevăzute de art. 199 din legea comercială. Omișiunea comisă din eroare sau cu bună credință nu importă la atacarea deciziei (C. 340/904).

Evaluarea din bilanț a averii societății anonime numai atunci se poate ataca, dacă evaluarea s'a făcut exagerat în mod intenționat, ca în felul acesta, să se poată ajunge la calcularea dividendei; sau dacă evaluarea s'a făcut prea scăzută în scopul de a ascunde o parte a dividendei pentru formarea fondurilor secrete.

Acțiunea de anulare poate invoca nevalabilitatea unor voturi exprimate. Jurisprudența nu a admis excepțiunea nevalabilității voturilor, decât în cazul, când voturile neîndreptățite au influențat rezultatul rezoluției. Astfel, dacă și după observarea voturilor exprimate în mod nevalabil cele neatăcate formează majoritatea față de propunerea rămasă în minoritate, atunci deciziunea adunării generale se va menține în vigoare.

Cu această nevalabilitate a voturilor sunt în legătură voturile exprimate de oamenii interpuși (Strohmann), cari au rolul de a eluda maximumul de voturi stabilite de statut în interesul unei grupări de acționari pentru a produce majoritate la votarea unei chestiuni.

La societățile pe acțiuni la purtător, calitatea de Strohmann a vreunui votant, este aproape imposibil de a se dovedi.

Acestea sunt în rezumat normele și directivele, ce trebuie avute în vedere la rezolvarea unui proces de anularea deciziunilor adunărilor generale a unei societăți anonime, norme și directive stabilite de jurisprudența din trecut.

Codul de comerț român recunoaște de asemenea dreptul de opunere al acționarilor la deciziunile, cari în chip învederat sunt contrarii actului constitutiv, statutelor sau legii; însă nu permite acționarilor atacarea deciziunilor prin acțiune formală în judecată a societății anonime. Art. 165 alin. 2. din codul de comerț rom. în scopul invalidării deciziunii adunării generale prevede o procedură sumară, care consistă în aceea, că la cererea acționarilor nemulțumiți președintele Tribunalului de comerț după ce va asculta pe administratori și cenzori, va putea să suspende executarea deciziunii printr'o ordonanță provizorie.

Ținem să observăm, că dreptul de atac al acționarilor admis contra deciziunilor adunării generale e mai restrâns decât dreptul de atacare al deciziunilor prin proces, prevăzut de codul de comerț ard., întrucât dreptul de opunere din codul de com. rom. este redus la acele deciziuni, cari în mod evident sunt contrarii legii sau statutelor, din care urmează, că acele deciziuni, cari sub forme legale ascund o gestiune frauduloasă, sunt neatacabile.

În consecință se impune în această chestiune o deosebită atențiune acelor, cari sunt chemați să alcătuiască viitorul cod de comerț.

Lugoj, la 25 Noemvrie 1930.

Dr. Aurel Iancu
magistrat la Tribunalul Lugoj

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

Recurs. — Indamisibilitatea recursului (Art. 491 pr. civ. ard. art. 103 cons.). Deși potrivit art. 103 din Constituție, recursul este de ordin constituțional, el însă nu este admisibil în contra unei încheieri incidentale în cursul procesului, decât după ce s'a soluționat definitiv fondul și deci odată cu recursul asupra fondului, această regulă fiind aplicabilă și în procedura civilă ardeleană, conform art. 491 și 563 din această procedură.

Considerentele deciziei: Asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului ridicat de către intimată, pe motiv că recursul privind o hotărâre nedeșăvârșită prin care Curtea de Apel a dispus suspendarea procesului pendinte între ea și recurent nu este admisibil decât numai atunci când va fi făcut odată cu fondul:

Având în vedere, că din decizia atacată cu recurs se constată că instanța de apel a dispus suspendarea judecării apelului pendinte între recurentul și intimata de azi, pe motiv că înaintea primei instanțe, intimata a mai înaintat pentru aceleaș pretențiuni un alt proces și lui Isac Irsoi și că soluționarea apelului dedus în judecata sa depinde în mod prealabil de soluționarea acestui prim litigiu, în care răspunderea Statului Român este numai cu totul subsidiară;

Considerând că, potrivit art. 491 proc. civ. ardeleană, dacă apelul este îndreptat contra unei sentințe parțiale, precum și dacă înaintea primei instanțe este în curs o dezbateră de complectare în sensul art. 409, instanța de judecată poate chiar din oficiu să dispună suspendarea judecării apelului până la rămânerea definitivă a sentinței finale, adică a sentinței de complectare, sau până la primirea apelului, înaintat contra unei asemenea hotărâri;

Considerând însă că, indiferent dacă instanța de apel a avut sau nu dreptul de a suspenda judecata apelului, în contra acestor hotărâri de suspendare nu se poate face recurs în Casație, deoarece art. 491 și 563 proc. civ. ardeleană nu permit deloc părții interesate ca să uzeze de această cale, mai înainte de a se fi tranșat însăș fondul dreptului litigios;

Considerând că, chiar dacă recurentul, potrivit art. 103 din Constituție ar avea drept de recurs în casare, contra hotărârei Curții de Apel, pe motiv că rău aceasta a decis suspendarea judecării apelului, totuși încă și în acest caz recursul este inadmisibil, întrucât art. 103 din Constituție nu-l poate îndritui pe recurent ca să facă decât un singur recurs odată cu fondul procesului, iar nu unul separat, fiindcă art. 24 și 79 din legea Curții de Casație dispun categoric că recursurile în Casație nu sunt în principiu admisibile, decât numai dacă ele sunt îndreptate contra hotărârilor desăvârșite prin care instanțele de apel s'au desesizat definitiv de judecata litigiului dedus în judecata lor.
(Cas. III, Dec. Nr. 497 din 22 Martie 1930).

Agrară (lege). — Schimb de terenuri. — Deciziunea prin care se revine asupra acestui schimb. — Act administrativ de autorizare, iar nu de gestiune.

Revenirea pe cale de deciziune a Ministerului de Domenii, asupra unui schimb de terenuri dintre Stat și un proprietar, care fusese expropriat conform legii agrare, constituie un act de autoritate administrativă, iar nu un act de gestiune, deoarece Ministerul, în asemenea caz, se comportă ca autoritate, iar nu ca persoană morală.

Considerentele deciziei:

Având în vedere că prin deciziunea atacată, Curtea de Apel Constanța, a respins ca inadmisibilă acțiunea în Contencios administrativ, prin care recurenții cereau anularea deciziei Ministerului de Domenii din 17 Maiu 1927 și a ordinelor date în executarea acestei decizii, de a se suspenda schimbul de terenuri dintre Stat și recurenți, hotărât de Comitetul Agrar în baza art. 19 din legea de reformă agrară și adus la îndeplinire prin luarea și predarea terenurilor respective de către organele delegate de Minister în acest scop;

Că, pentru a decide astfel, Curtea de fond consideră actele deduse în judecata sa ca acte de gestiune, referitoare la executarea unui contract de schimb, având de obiect bunuri, cari fac parte din patrimoniul privat al său, iar nu ca acte de autoritate referitoare la executarea dispozițiilor unei legi sau regulament și deci legalitatea urmează a se discuta de Tribunalele de drept comun, iar nu de instanțele speciale de Contencios administrativ;

Că, prin motivul de recurs, recurenții susțin că această soluțiune a Curții de fond este greșită, deoarece în speță nu este vorba de acțiune civilă în recunoașterea și valorificarea unor drepturi patrimoniale sau pentru executarea unor obligațiuni contractuale, ci de acțiunea în anularea unei dispozițiuni luate de Ministerul de Domenii ca organ de putere publică, și deci de constatarea și declararea ilegalității unui act administrativ de autoritate: că prin deciziunea așa zisă „de suspendare a schimbului” care, în fond, nu e o suspendare, ci o revenire asupra unei dispozițiuni anterioare, Ministerul nu a călcat clauzele vre-unui contract, ci însăși dispozițiunile legii agrare (art. 19), în virtutea cărora schimbul de terenuri era definitiv stabilit prin hotărârea Comitetului agrar și prin executarea în fapt a acelei hotărâri;

Considerând că, în principiu, diversele măsuri dispozițiuni sau ordine, emanate dela organele Ministerului de Domenii în scopul aplicării reforme agrare, constituiesc acte administrative de autoritate, iar nu acte de gestiune, deoarece zisele organe intervin și lucrează în atari cazuri ca organe de putere publică administrativă însărcinate cu executarea unor dispozițiuni de lege, iar nicidecum ca reprezentante de drepturi patrimoniale și nici ca administratoare a bunurilor private ale Statului sau ale instituțiilor pendinte considerate ca persoane morale; că în adevăr, bunurile,

în privința cărora se iau asemenea dispozițiuni, adică terenurile destinate pentru improprietărire în urma exproprierii conform legii agrare, deși legea le consideră, pentru un moment, ca trecute în proprietatea Statului, și aceasta numai ca mijloc de a se ajunge la scopul urmărit și dictat de înalte considerațiuni de ordine socială, de a spori întinderea proprietății rurale țărănești, ele însă nu fac parte din patrimoniul privat al Statului, după cum sunt de exemplu bunurile ce el dobândește prin cumpărare, prescripțiune, legat, și au o destinațiune specială și bine determinată, aceea de a se atribui celor îndreptățiți, prin intermediul organelor de autoritate instituite de lege;

Considerând că, în speță, Ministerul de Domenii, dispunând prin organele sale competente, în conformitate cu legea pentru reforma agrară, schimbul de terenuri cerut de recurent și executând, de fapt, acest schimb pentru consilieratul agricol, el s'a comportat ca organ de autoritate, îndeplinind o misiune socială, iar nu ca parte contractantă, sau reprezentant de drepturi patrimoniale;

Că, revenind apoi pe cale de deciziuni și ordine și suspendând sau mai exact împiedcând efectele schimbului hotărât, el n'a putut lucra de cât în aceeași calitate: ca organ de autoritate publică, și deci actul revenirii și suspendării schimbului constituie un act administrativ de autoritate, de competența instanțelor de Contencios administrativ de a fi judecat, iar nu un act de gestiune, cum greșit a decis Curtea de Apel;

Că dar motivul de recurs fiind întemeiat, deciziunea Curții urmează a se casa, rămânând ca fondul să fie judecat de complectul obișnuit al Secțiunii a III-a a acestei Inalte Curți.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul.
(Cas. Secțiuni Unite, Dec. din 12 Iunie 1930).

Agrară (lege). — Fixare de prețuri. — Norme de evaluare. — Prețurile din 1914. — Inadmisibilitatea majorării lor pe considerațiuni de ordin și utilitate economică.

Din cuprinsul dispozițiilor art. 29 din legea de reformă agrară pentru Bucovina, rezultă că legiuitorul, pentru motive de ordine și utilitate economică superioară, n'a voit să lase fixarea prețurilor la arbitrariul judecătorilor și nici să fie influențată de jocul fluctuațiunii valutare, care începuse a se manifesta la epoca legiferării agrare, ci a prevăzut ca criteriu de evaluare din care să nu se poată ieși în nici un caz, prețurile de vânzare ale pământurilor din perioada de 5 ani anteriori anului 1914, socotiți ca ani normali sub raportul valutei. Prin urmare, depășirea acestor prețuri, sub cuvânt de depreciere a leului, este ilegală.

Considerentele deciziei:

Având în vedere că prin decizia supusă recursului, Curtea de Apel Cernăuți a respins apelurile făcute de Consilieratul agricol și de Isac Munz Berall, în contra deciziei Comisiunii de ocol Siret cu Nr. 1/928, pe motiv că din elementele de

apreciere adunate de această comisiune și actele pronunțate la prima instanță, rezultă că Comisiunea a fixat prețurile pământului expropriat dela numitul Isac Munz Berall, cu respectarea tuturor dispozițiilor legii;

Având în vedere că, Comisiunea de ocol după ce calculează prețurile de vânzare a terenurilor din localitate în intervalul celor cinci ani înainte de 1 August 1914, majorează acele prețuri cu 125% pentru motive de echitate deduse din faptul deprecierii valutei din timpul publicării legii agrare din Bucovina, în raport cu valuta din prezent;

Considerând că, după dispozițiile art. 29 din legea pentru reforma agrară din Bucovina, pentru determinarea prețului pământului cultivabil, se vor avea în vedere orice elemente de apreciere și anume: prețul de vânzare al pământului în localitate și vecinătate în ultimii cinci ani înainte de 1 August 1914, casarea făcută de instituțiile de credit, sau media prețului normal de arendă, din acelaș interval, înmulțită cu 20, ținându-se seama și de calitatea fizică a pământului, puterea lui de producție, depărtarea de târgurile de desfacere, gări sau porturi;

Considerând că, din cuprinsul acestor dispozițiuni rezultă că legiuitorul, pentru motive de ordine și utilitate economică superioară, n'a voit să lase fixarea prețurilor de expropriere la arbitriul neîngrădit al judecătorilor și nici ca această fixare de prețuri să fi influențată de jocul fluctuației nei valutare, care începuse a se manifesta la epoca legiferării agrare; că, de aceea, el a prevăzut formal ca criteriu de apreciere, numai prețurile de vânzare din cei cinci ani premergători datei de 1 August 1914, socotiți ca ani normali sub raportul valutei, prețurile având să fie deduse, fie din contractele de vânzare din acea vreme, fie din alte elemente de apreciere, raportabile la aceeaș epocă;

Că, prin urmare, orice împrejurări au putut surveni în urmă, cum de pildă a fost deprecierea leului, de care Curtea de fond s'a prevalat în speță, nu pot fi ținute în seamă ca elemente de apreciere pentru fixarea prețurilor de expropriere, ele neintrând în cadrul legii determinat mai sus;

Că, în speță, Curtea de fond ținând totuși seama de un atare element și majorând pe baza lui prețul pe care ea însăși îl stabilise din elementele prevăzute de lege, prin aceasta a violat dispozițiile art. 29 mai suscitată și deci motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul.
(Cas. S. unite. Dec. Nr. 26 din 22 Mai 1930).

Constituționalitatea Legilor. — Discuțiunea ei înaintea Secțiilor Unite. — Condițiuni. — Rezolvarea pricinii la instanța respectivă. — Suspendarea după cererea părților. (Art. 24 din l. C. de Casație).

Cestiunea constituționalității unei legi, nu poate fi dedusă în judecata Secțiilor Unite ale Curții de Casație decât după ce afacerea în fond a fost rezolvată definitiv de instanța de judecată înaintea căreia s'a ridicat această cestiune, sau

dacă părțile consimt la suspendarea afacerii înaintea acelei instanțe, pentru a se cerceta în prealabil constituționalitatea legii în discuțiune.

Considerentele deciziei:

Asupra recursului, trimis prin declinator de competență de Secția a III-a a acestei Inalte Curți, privitor la constituționalitatea legii modificatoare a alin. II al art. 18 și art. 19 și 71 din legea privitoare la învățământul secundar și superior;

Având în vedere că prin recurs, recurentul Maylath Carol, Episcop romano-catolic din Ardeal, cere a se declara neconstituțională dispozițiile de lege de mai sus, pe baza cărora s'a emis din partea Ministerului Instrucțiunii publice ordinul Nr. 33.629/923, ce pretinde a-i vătămă drepturi câștigate în baza vechilor legiuri din Ardeal;

Considerând că, după dispozițiile art. 29, legea Curții de Casație, cestiunea constituționalității unei legi nu poate fi dedusă judecării Secțiilor Unite ale acestei Inalte Curți, decât după ce afacerea — în fond — a fost rezolvată în mod definitiv de instanțele de judecată înaintea cărora s'a ridicat această cestiune, sau în cazul când ambele părți în proces consimt la suspendarea afacerii în fond, pentru a se judeca mai întâiu cestiunea constituționalității legii în discuțiune;

Că, în speță, recurenta pretinzând că i s'a vătămă drepturile sale prin ordinul mai sus menționat, adică printr'un act administrativ de autoritate, urma să deducă în primul rând, înaintea instanței de Contencios administrativ competente, cestiunea legalității acelu act, și numai după ce instanțele de contencios rezolvau definitiv această chestiune, sau și mai înainte, după cererea ambelor părți, putea fi adusă înaintea Secțiilor Unite, cestiunea constituționalității legii, pe temeiul căreia s'a dat acel act;

Că astfel fiind și întrucât în speță nu numai că nu s'a pronunțat nici o hotărâre în fond asupra legalității actului administrativ, dar nici măcar nu au fost sesizate instanțele de Contencios cu judecarea ilegalității acelu act, urmează că recursul de neconstituționalitate, introdus direct înaintea acestei Inalte Curți, este inadmisibil și că a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. S. Unite Dec. Nr. 29 din 5 Iunie 1930).

Avocat. — Onorar pentru mijlocirea facerii unui act de vânzare.

Când mijlocirea unui avocat pentru facerea unui act de vânzare, se reduce la convorbiri și conferințe între avocat și părțile contractante, în vederea încheierii contractului de vânzare, avocatului i se cuvine un onorar și pentru această activitate, deoarece aceste convorbiri fiind necesare pentru facerea actului, intră în sfera de atribuțiuni a avocatului.

Considerentele deciziei:

Asupra recursului făcut de Francisc Barth și

Elisabetha Barth, în contra sentinței Nr. C. I. 279/1924, dată de Curtea de Apel Timișoara;

Având în vedere că din sentința atacată cu prezenta cerere de reviziune, rezultă că avocatul Dr. I. Juca, a chemat în judecată înaintea Tribunalului Lugoj pe pârâții soții Francisc și Elisabeta Barth, pentru a fi obligați a-i plăti suma de lei 15.000 onorar avocațial, pentru munca și activitatea depusă de reclamant la facerea unui contract de vânzare-cumpărare; Că această acțiune a fost admisă în parte de Tribunalul Lugoj, pârâții fiind obligați să plătească reclamantului suma de 4000 de lei;

Că, făcându-se recurs de reclamant, Curtea de Apel Timișoara, prin decizia atacată cu recurs, îl admite și mai acordă reclamantului încă 4000 lei peste suma de 4000 lei acordată de Tribunal;

Având în vedere că, pentru a decide astfel, Curtea de fond constată în fapt și motivează că, din mărturisirile părților rezultă că reclamantul a redactat actul pentru care cere onorar și că, pe lângă redactarea acestui act, anterior redactării a mijlocit între părți facerea lui, negociind condițiunile contractului; iar această activitate, care este deosebită de redactarea actului, este tot atât de importantă și deci trebuie plătită la fel; de aceea s'a acordat reclamantului și pentru această activitate încă 4000 lei;

Având în vedere că, prin motivul de casare se susține de recurent că, prin violarea normelor de drept și în contradicție cu actele dela dosar, Curtea de Apel a stabilit că reclamantul, pe lângă redactarea actului, a mijlocit și încheierea vânzării, deoarece pedeparte din nici un act dela dosar nu rezultă că reclamantul ar fi mijlocit vânzarea-cumpărarea intervenită între recurenți și Petru Rodolovici și soția, iar pe de altă parte fiind normă de drept că avocatul nu are drept să mijlocească vânzări sau alte afaceri între părți, el nu avea drept să primească plată pentru această activitate, care este declarată de lege incompatibilă cu profesia de avocat;

Considerând că, întrucât constatarea Curții de fond, că activitatea reclamantului nu s'a mărginit numai la redactarea în scris a contractului, ci a mijlocit între părți încheierea zisului contract dintre recurenți și vânzătorii Radolovici și soția, se bazează pe mărturisirile părților consemnate în procesul-verbal Nr. 3 din 17 Martie 1923 (dosarul Tribunalului) și întrucât această constatare este conformă cu conținutul acelu proces-verbal, este inexactă în fapt susținerea recurenților că zisa constatare este în contradicție cu actele dela dosar, astfel că prima parte a motivului de casare este neîntemeiată;

Că deasemenea este neîntemeiată și partea II-a a motivelor de casare, deoarece zisele mijlociri între părți nu erau în realitate decât convorbiri și conferințe între reclamant, pârâți și vânzătorul Radolovici și soția în vederea încheierii contractului de vânzare-cumpărare; ori aceste con-

vorbiri intrând în sfera atribuțiilor unui avocat, deoarece erau necesare pentru facerea actului, bine și legal a procedat Curtea de fond când a acordat un onorariu și pentru această activitate, deoarece fiind separată de redactarea actului, reclamantul avea dreptul la plată și pentru ea, în proporție cu importanța ei, după aprecierea instanțelor de fond;

Că deci motivul de casare nefiind întemeiat, cererea de reviziune urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, Curtea respinge cererea de reviziune.

(Cas. Dec. Nr. 1042 din Maiu 1929).

Decizie a Curții de Casație. — Când este definitivă. — Curgerea termenului de reînnoirea procesului (Art. 567 pr. civ. ard.).

Deciziunile Curții de Casație, nefiind impuse niciunei căi de atacat, ele devin definitive din momentul pronunțării lor. Termenul de șase luni, pentru introducerea cererii de reînnoire, prevăzut de art. 567 proc. civ. ard. curge prin urmare dela data ponunțării deciziei Curții de Casație.

Considerentele deciziei:

Asupra recursului făcut de văduva lui Vlad Tasily născută Nenadov, în contra deciziei Nr. C. I. 1437/925, dată de curtea de Apel Timișoara;

Având în vedere că din sentința atacată cu prezentul recurs, rezultă că recurenta de azi văduva lui Vlad Tositl născ. Mileva Nenadov, a înaintat la 13 Aprilie 1925 acțiune de reînnoire la Curtea de Apel Timișoara, în contra sentinței Tribunalului Timișoara Nr. P. 4837/1919 și contra sentinței C. I. 1008/921 a Curții de Apel Timișoara, față de reclamantul Vaselinovici Sobra;

Că prin sentința atacată cu recurs, această acțiune a fost respinsă ca tardivă de Curtea de Apel Timișoara;

Având în vedere, că pentru a decide astfel, Curtea de Apel constată în fapt și motivează că, întrucât deciziunea Inaltei Curți de Casație și Justiție prin care s'a respins cererea de reviziune a pârâtei văduva lui Vlad Tasily, a fost pronunțată la 20 Iunie 1924, fiind de față și reprezentantul pârâtei, iar termenul de intentarea acțiunii în reînnoire, care potrivit paragr. 567 proc. civ. este de tase luni, curge dela data pronunțării deciziei Curții de Casație, adică dela 20 Iunie 1924, cererea de reînnoire introdusă la 13 Aprilie 1925 este tardivă;

Având în vedere că prin motivele de casare se susține de recurentă că în mod greșit și cu violarea normelor de procedură, Curtea de Apel i-a respins acțiunea în reînnoire ca tardivă, deoarece termenul de intentarea unei astfel de acțiuni curge dela înmânarea sentinței, iar nu dela pronunțarea ei;

Considerând că deciziunile Curții de Casație, nefiind supuse niciunei căi de atac — apel sau recurs, — ele devin definitive din momentul pronunțării lor;

Că deci așa fiind și întrucât potrivit paragr. 567 proc. civ. termenul de șase luni pentru introducerea acțiunii în reînnoire curge din momentul intrării în putere legală a sentinței finale dată în procesul fundamental, bine și legal Curtea de Apel a respins cererea de reînnoire ca tardivă, deoarece sentința finală dată în procesul fundamental era deciziunea Curții de Casație care a intrat în putere legală la 20 Iunie 1924, dela care dată deci a început să curgă termenul pentru introducerea acțiunii de reînnoire;

Că deci motivul de casare nefiind întemeiat, recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. Dec. Nr. 1653 din 27 Iunie 1929).

Acte de procedură. — Inmânare. — Procură. — Avocatul Statului. — Dacă inmânarea făcută acestuia este valabilă făcută pentru Ministerul Finanțelor. (Art. 102 și 153 pr. civ. ard.)

Inmânarea se poate face, în locul părții, și persoanei pe care legea sau o procură specială o îndreptățește să primească înmânări. Dar neexistând nici o dispozițiune legală conform căreia înmânările ce urmează a se face Ministerului de Finanțe să se poată face avocatului Statului, care a avut delegație pentru pledarea procesului, și întrucât acest avocat nici nu a invocat o procură generală dată conform art. 12 pr. civ. termenul de apel nu putea curge pentru Ministerul Finanțelor dela data când sentința atacată a fost comunicată avocatului statului, ci numai dela data când comunicarea s'a făcut direct Ministerului Finanțelor.

Considerentele deciziei:

Asupra recursului introdus de Ministerul de Finanțe în contra deciziei Nr. C. II 30/14-1928, dată de Curtea de Apel Cluj, în proces cu Pop Ioan și alții;

Având în vedere lucrările dela dosar, din cari rezultă că intimatul Ion Pop, atât în numele său cât și în cel al absenților Ion și Ioana Kelemen, a chemat în judecată pe recurentul Ministerul de Finanțe pentru stabilirea existenței unui testament verbal;

Că această acțiune a fost admisă de Tribunal, iar Curtea de Apel, prin decizia atacată cu recurs, a respins ca tardiv apelul recurentului;

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel constată că sentința primei instanțe a fost comunicată Statului român prin avocatul care l'a reprezentat în toată procedura, la 1 Noembrie 1927, iar apelul, făcut de acest avocat, a fost introdus abia la 19 Noembrie 1927, deci după trecerea

termenului legal de 15 zile;

Având în vedere că, prin recurs, Ministerul de Finanțe susține că instanța de apel a interpretat greșit dispozițiunile art. 152, 153 și 154 combinate cu art. 399 și 480 proc. civilă și a violat ordonanța Nr. 8634 din 13 Noembrie 1927, când a respins apelul ca tardiv, deși deladata când sentința primei instanțe a fost comunicată Ministerului recurent și până la introducerea apelului făcut de acest Minister n'a trecut termenul de 15 zile și dat fiind că hotărârile în cauzele în cari figurează Statul sunt a se comunica Ministerului respectiv, iar nu avocatului Statului;

Considerând că, conform art. 153 proc. civilă ard., înmânarea se poate face, în locul părții, aceleia, pe care legea sau o procură specială îl îndreptățește să primească înmânări, precum și avocatului designat conform art. 102 proc. civ. ardeleană;

Că, întrucât nu există nici o dispozițiune legală conform căreia înmânările ce urmează să se facă Ministerului de Finanțe să se poată face avocatului de Stat, care a avut delegație pentru pledarea procesului, și întrucât în speță o procură generală dată avocatului respectiv conform art. 102 proc. civ. ard., nu se află la dosar și nici nu se menționează că o asemenea procură ar exista, în asemenea condițiuni termenul de apel nu putea curge dela data când sentința primei instanțe a fost înmănată avocatului, ci numai de când înmânarea s'a făcut direct Ministerului de Finanțe, singurul în drept să primească asemenea înmânări;

Că întrucât apoi, după cum rezultă din actele dela dosar, sentința primei instanțe a fost comunicată Ministerului de Finanțe la 10 Noembrie 1927, iar apelul a fost introdus la 19 Noembrie 1927, deci înainte de expirarea termenului de apel de 15 zile prevăzut de lege, acest apel numai în mod greșit și cu violarea normelor mai sus arătate a fost considerat de Curtea de Apel ca tardiv, din care cauză deciziunea atacată urmează să fie casată, iar cauza trimisă la instanța de apel, pentru a proceda la judecarea apelului în fond considerând ca fiind introdus în termen.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul. (Cas. I, Dec. Nr. 1708 din 3 Iulie 1929).

Câteva jurisprudențe referitoare la admisibilitatea sau neadmisibilitatea recusului bazat pe paragraful 556 Pr. p.

CURTEA în numele legii hotărăște:

Recursul în casație bazat pe art. 385:1 a. Pp. se respinge, iar acela declarat pe baza art. 385:1 b. Pp. și 384:1 Pp. se refuză.

Motive: Contra sentinței tribunalului ca instanță de apel au declarat recurs în casație acuzata și apărătorul în baza art. 385:1 a. și b. Pp., după cum rezultă din apărare și din motivele înaintate în termen în scris ale recursului, pe motivul

că afirmațiunea acuzatei corespunde adevărului. În motivele recursului în casație aceasta se declară bazat și pe art. 384 pct. 9 Pp.

Recursul în casație făcut în baza art. 385:1 a, Pp. se consideră făcut pe baza pct. 1 c, al art. 385 Pp., căci acuzata și apărătorul se provoacă la probațiunea verității, deci la o împrejurare, care exclude punibilitatea acuzatului.

Acest recurs în casație este însă nefondat, considerând, că conform art. 33 alin. ultim din legea XIII:1914 (aplicabil în sensul art. 557 alin. ultim Pp.) hotărârea Curții de Apel numai pe starea faptică stabilită de tribunal se poate baza, ori aceasta legal a stabilit că în speță probațiunea verității nu este admisă.

În consecință tribunalul n'a săvârșit nulitatea invocată încât recursul în casație respectiv a trebuit respins pe baza art. 36 din legea XIII:1914, aplicabil conform art. 557 alin. ultim Pp.

Recursul în casație bazat pe art. 385:1 b, Pp. este exclus de lege (art. 556 alin. 3 Pp.), iar acela declarat în baza art. 384:9 Pp. este tardiv, căci acuzata și apărătorul ei fiind prezenți la desb. apelativă, n'au declarat această nulitate la pronunțarea sentinței, astfel cum prevede art. 557 alin. 1. Pp. Dealtcum și recursul în casație bazat pe art. 384:9 Pp. este exclus de lege (art. 556 alin. 3 Pp.).

Acestea recursuri în casație (art. 385:1 b, și 384:9 Pp.) au trebuit deci refuzate pe baza art. 434 alin. 3 Pp., aplicabil conform art. 557 aliniatului ultim Pp.

Obsearvă Curtea de Apel, că punctul de vedere al tribunalului, anume că starea de fapt stabilită de judecătorie constituie calomnie, este corect. Cum însă în conformitate cu dispozițiunile art. 4 din legea pentru suprimarea funcțiilor de minister public pe lângă judecătorii (publicată în Monitorul Oficial Nr. 56 din 11 Martie 1925) procurorul în cazul din speță nu are drept de apel, fiind vorba de o cauză penală, în care vătămatul poate fi acuzator privat principal (dar procurorul nici n'a făcut apel, cerând la desbaterea apelativă menținerea sentinței primei instanțe), tribunalul în lipsă de apel legal, nu putea lua din oficiu în considerare nulitatea prevăzută de art. 385:1 b, Pp. și astfel nu putea schimba calificarea infracțiunii în detrimentul acuzatei. Considerând însă, că a aplicat pentru o infracțiune calificată mai grav o pedeapsă și mai ușoară, decât judecătorii și că astfel acea schimbare în urmările ei este mai favorabilă pentru acuzată, Curtea n'a atins sentința Tribunalului.

(C. Apel Cluj, S. III. Dos. 1509-1928).

DECIZIUNE: recursurile în casație se refuză:

Motive: Contra sentinței tribunalului au declarat recurs în casație acuzată și apărătorul în baza art. 385:1 a, și 3 Pp. și art. 384:9 Pp.

Recursul în casație bazat pe punctul 1 a, al art. 385 Pp. s'a făcut fără arătarea cauzei de nulitate, care nici din apărarea acuzărilor nu reiasă,

fiind acea o simplă negare; iar recursurile în casație declarate pe baza art. 385:3 Pp. și 384:9 Pp. sunt excluse de lege (art. 556 alin. 3 Pp.).

În consecință recursurile în casație au trebuit refuzate pe baza art. 434 alin. 3 Pp., aplicabil conform art. 557 alin. ultim Pp.

(C. Apel Cluj, S. III, Dos. 326-1928).

DECIZIUNE: respinge recursul inculpatului ca nefondat și al vătămatului ca inadmisibil.

Motive: În contra sentinței Tribunalului Turda, No. P. 1100/2-1925, prin care inculpatul doctorul A. R. este condamnat la 500 lei amendă pentru contravenție prevăzută de art. 46 contravențional, au declarat recurs inculpatul în baza art. 385 p. 1, a. c. din Pp. și vătămatul în baza art. 385 p. 1 b. din pp.

Judecătorul refuzând recursurile, părțile au declarat recurs în contra acestui refuz și Curtea de Apel, în ședința sa dela 21 Octomvrie 1926, socotind că refuzarea recursurilor s'a făcut nemotivat, a unit incidentul cu fondul și a amânat cauza.

La termenul de astăzi au lipsit părțile.

Curtea, asupra recursului vătămatului, având în vedere că sentința atacată cu recurs este dată în prima și ultima instanță de către Tribunal asupra unui fapt de competență judecătoreie de ocol în prima instanță căci competența instanței se determină după calificarea infracțiunii așa cum este prevăzută de legile penale sau după cum părțile înțeleg să o denumească (art. 8 alin. 1. din pp.).

Având în vedere că în conformitate cu dispozițiunile art. 556 al. ultim din pr. pen. acuzatorul nu are drept de recurs în contra sentinței Tribunalului dată ca instanță de apel decât pentru calificare în sensul că instanța a calificat ca delict sau contravențiune o infracțiune care după lege este crimă.

Având în vedere că faptul imputat inculpatului și bine calificat de Tribunal prin sentința atacată cu recurs nu este decât o simplă contravențiune urmează că recursul vătămatului în calitate de acuzator este inadmisibil și deci a trebuit respins ca atare.

Asupra recursului inculpatului, având în vedere că faptul ce se impută inculpatului este pe deplin dovedit prin recunoașterea însăși a inculpatului colaborată cu declarațiunile martorilor audiați;

Având în vedere că în asemenea condițiuni tribunalului stabilind existența infracțiunii și culpabilitatea inculpatului nu a săvârșit nici o violare de lege, recursul a trebuit respins ca neîntemeiat.

(C. Apel Cluj, Dos. 320-1926).

Curtea, asupra recursului declarat de acuzat în contra sentinței No. 1098/5/1927, a Tribunalului Turda S. II;

Având în vedere, că conform sentinței Tribunalului ca instanță de apel obiectul cauzei atât

după acuzare, cât și după setință este numai un delict, care se pedepsește numai cu amendă și

Considerând, că în cazul acesta conform art. 556 alin. 2 din pp. nu are loc recurs în casație, a trebuit respins recursul ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, hotărăște: Respinge recursul ca neadmisibil.

Curtea, asupra recursului declarat de reclamant contra sentinței No. 927/6 /1927 a Tribunalului Turda, secția II.

Având în vedere că prin zisa sentință Tribunalul a menținut sentința No. P. 6036/2/1926 a Judecătoria Turda, prin care acuzații: 1. Rus Emanoil, 2. Rus Maria n. Boian, 3. Rus Gligore, 4. Rus Pavel și 5. Rus Vasilie, au fost achitați de delictul leziunilor ușoare prevăzute de art. 301 tez. 3 de care erau acuzați de lezatul Holda Vasile, stabilind în fapt că acuzatul Rus Emanoil intrând în curtea lezăturii Holda Vasile, a-i libera vitetelul prins la el în curte, și a-i plăti paguba, lezatul a dat acuzatului 1. o palmă și atunci ceilalți acuzați, membrii familiei celui dintâi au intrat în curte, începându-se o bătaie, fără a se putea dovedi, că acuzații 1, 2, 3, 4, 5 și 6 ar fi lovit pe lezat.

Tribunalul însă, constată din depozițiunile martorilor că acuzatul 3, Rus Gligor, a lovit cu pumnii în cap pe lezatul Holda Vasile, dar l'a achitat pe baza art. 326 p. 3 pp. combinat cu art. 79 al 2, cod. pen. găsindu-l în legitimă apărare prin apărarea tatălui său, acuzatul 1, atacat injust de către lezat.

Având în vedere că lezatul a declarat recurs în contra sentinței Tribunalului pentru cazul de nulitate prevăzut de art. 385 p. 1, a, și b, pp., iar înaintea Curții a susținut și motivul că instanța de fond a constatat legitima apărare referitor la acuzatul al treilea (art. 385 p.c.) motiv neanunțat la declararea recursului.

Considerând că conform art. 556 al. final pr. pen. acuzatorul privat poate declara recurs contra sentinței Tribunalului, ca instanță de apel, pentru cazurile prevăzute de p. 1, a, și c, art. 385 pp. și numai dacă Tribunalul a calificat ca delict ori contravenție o infracțiune, care după lege este crimă și ca urmare motivul de recurs, bazat pe p. 1. b. art. 385 pp. este inadmisibil.

Având în vedere că Tribunalul apreciind asupra dovezilor administrate în cauză a constatat, motivându-și sentința pronunțată, că faptul imputat acuzaților 1, 2, 4 și 5 nu este dovedit și ca urmare în baza p. 2 de sub art. 326 pp. a achitat și astfel fiind motivul de recurs bazat pe p. 1. art. 385 pp. fiind neîntemeiat în baza art. 36 nov. pen. a trebuit respins ca atare.

Având în vedere, că motivul de recurs bazat pe p. l. c. art. 355 pp. susținut înaintea Curții, adică cel referitor la legitima apărare, nu a fost anunțat prin declarația de recurs la pronunțarea sentinței și astfel fiind, în baza art. 557 al. II. pp. acest motiv de casare a trebuit respins ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, în numele legii hotărăște: Respinge recursul în baza art. 36 n. p. și în baza art. 557 al. II, pp.

(C. Apel Cluj, S. I, Dos. 2372-1927).

Jurisprudente contra

Curtea, asupra recursului declarat de acuzat și apărătorul său contra sentinței No. Pa. 1870/5-1927, a Tribunalului Turda, secția II;

Având în vedere că Tribunalul a refuzat recursul declarat în baza art. 385 pct. 1, b. și a primit recursul declarat numai în baza art. 385 p. 1, a. întemeinduse pe dispozițiunile art. 556 și 557 procedura penală;

Având în vedere că constituția prin art. 103 al. ult. declară dreptul de recurs în casare de ordin constituțional, și prin art. 137 al. ult. declară desființate din ziua promulgării constituției toate dispozițiunile din legi, decrete, regulamente și ori ce alte acte contrarii celor înscrise în constituție; că dar dispozițiunile contrarii din art. 556 pp. după care recursul acuzatului în baza art. 385 pct. 1, b. nu este admisibil fiind desființat conf. art. 137 al. ultim din constituție urmează că recursul declarat și în baza art. 385 pct. 1 b. este admisibil și Curtea poate intra în cercetarea lui.

Având în vedere că recursul declarat în ședința pentru cauza de nulitate conf. art. 385 pct. 1, a, și b, pp. nu se vede a fi motivat și nici ulterior înscris, acuzatul sau apărătorul său nu a arătat care anume norme de drept au fost călcate, iar din examinarea dosarului Curtea nu observă vreo călcare de lege fie la stabilirea stărei de fapt, fie la cumpănirea pedepsei, ori calificarea în drept.

Că așa fiind recursul este nefondat și a trebuit a fi respins ca atare,

Pentru aceste motive, în numele legii hotărăște Curtea admite în principiu recursul contra refuzării recursului, și în fond, în baza art. 36 n. p. respinge recursul declarat contra sentinței.

(C. Apel Cluj S. II, Dos. 290-1928).

INFORMAȚIUNI

Colecția oficială de Legi și Regulamente (art. 37 din Constituție). — A apărut: *La Ministerul de Justiție*: 1923 Legi și regulamente 120 lei; 1924 Legi și regulamente 180 lei; 1925 Legi și regulamente 250 de lei. *La Consiliul Legislativ* (str. Luterană 21): 1926 Legi 150 lei; 1926 Regulamente 180 lei; 1927 Legi 150 lei; 1927 Regulamente 150 lei; 1928 Legi 180 lei; 1928 Regulamente 150 lei; 1929 Legi A. 180 lei; 1929 Legi B. 180 lei; 1929 Regulamente 150 lei. Volumele se expediază la primirea recipsei administrației financiare prin care se constată că costul a fost făcut vent la art. 128 din bugetul de venituri al Statului pe exercițiul 1930.

A apărut: *E. Denize*, referent titular la Consiliul Legislativ: *Repertoriul Legilor*, 1923—1924, alfabetic, cronologic și pe Ministere cu trimetere la Monitorul Oficial și la Colecția Oficială. Un volum de 800 pagini, 280 lei.

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca ghiata
Mai efin ca ghiata
Mai sanatos ca ghiata**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUZOMECANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” S^ocietate Anonimă

Depozit de cauciucuri. Piese de schimb și accesorii **Str. Reg. Maria 10** Telefon 2-16 (Cluj)

Reprezentanța generală:

Garaje, benzină și ulei. Atelier de reparațiuni **Cal. Dorobanților 18.** Telefon 4-89 Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor

Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland
renumitele uzini a lui General Motors

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BCU Cluj / Central University Library Cluj